

Eerste ultramarathon ervaring

Rebecca Vanblaere

6 uur van Aalter 58.523 km

Foto: André Mingneau

Vijftien jaar geleden kocht ik mijn eerste paar loopschoenen...

Het begon vijftien jaar geleden toen ik mijn eerste paar loopschoenen kocht, met de bedoeling om twee keer per week te gaan joggen. Rondjes van een kleine vijf kilometer ter ontspanning en om wat conditie op te bouwen...

Enkele jaartjes later kwam er een familielid bij, ons hondje, en maakte ik kennis met het canicrossen. Canicross is joggen (meestal onverhard in de natuur) met de hond in een tuigje aangelijnd aan de loper. Dit nieuwe lopen was vrij intensief en pittig, maar wel heel leuk. Al gauw pikte ik een eerste wedstrijd mee.

Raar maar heimelijk werd ik nieuwsgierig naar dit gevoel... Het onbekende...

De microbe voor het lange afstand lopen kreeg ik uiteindelijk pas twee jaar geleden te pakken. Ik was wel al een aantal jaar trouwe toeschouwer van de In Flanders Fields Marathon, die vertrekt in Nieuwpoort richting Ieper. Deze prachtige marathon ter nagedachtenis van de gesneuvelden in 14-18 passeert mijn dorp aan km 32... Een cruciaal punt voor vele marathonlopers.... Wat ik daar soms zag, dwong veel respect af voor deze atleten... Een gevecht met jezelf, dikwijls in de verzengende hitte... Sommigen moesten overgeven, anderen stonden stil met kramp in de kuit, nog anderen waren totaal uitgeput... Raar maar heimelijk werd ik nieuwsgierig naar dit gevoel... Het onbekende...

“Niet voor je 30ste,” zei mijn man, “jij bent nog te jong voor de lange afstand!”

Mijn man, zelf ook marathonloper, zei altijd: “Jij bent nog veel te jong voor de lange afstand! Niet voor je 30ste!” En daarmee was de kous af.... Drie jaar geleden reed ik de In Flanders Fields marathon mee als fietsbegeleider voor mijn man en het jaar erop hebben we ons samen ingeschreven... Eindelijk! Weliswaar hebben we elk onze eigen wedstrijd gelopen. Zonder fietsbegeleider en geheel op eigen houtje liep ik gezwind die 42,195 km in 4u15 en had ik een supergevoel aan de finish! Het vervolg was duidelijk. Dit doe ik zeker weer!

De kilometers vlogen voorbij! Voor ik het wist had ik een marathon gelopen!

Vorig jaar deed ik nog wat van mijn marathon tijd af en finishte ik de In Flanders Field marathon in 3u56. Weeral niet total loss aan de aankomst! Toen bedacht ik dat ik meer kon dan die 42 km te lopen én ik hoorde van een 6-uren loop...

De keuze werd gauw gemaakt en ik schreef me in voor de 6 uur van Aalter, aanbevolen door vrienden. De instelling: we zien wel en achteraf pakken we een goeie pint bij goede of slechte afloop! Ik deed terug de Nacht van West-Vlaanderen marathon mee als voorbereiding en na een goed herstel begon ik terug gezwind kilometers te malen, uitkijkend naar de grote dag...

Zondag 17 juli was het eindelijk zover... The big day!!! Wonderbaarlijk had ik geen stress en dankzij de goede steun en begeleiding van mijn man en dochtertje, die mij telkens voorzagen van spijs en drank, liep het op wieltes. Met mijn trouwe vrienden en vele supporters langs de weg vlogen de kilometers voorbij! Voor ik het wist had ik er een marathon opzitten! Nu nog 2 uurtjes en het zit erop. Een constant tempo kunnen aanhouden... Tot het laatste half uurtje... Het lichaam begon tegen te sribbelen en er kwam al een pijntje uit... Even had ik een dipje maar toen dacht ik, allee Becci nog een half uurtje en je bent ervan af, nu niet opgeven hé!

Je loopt in 3de positie bij de dames! Een podiumplaats?

Mijn man riep naar mij: "Je loopt in 3de positie bij de dames." Ikke? Een podiumplaats? Deze nemen ze mij niet meer af! Met een pijnlijk lichaam mààr met een euforisch gevoel liep ik dit half uurtje uit en eindigde ik mijn eerste 6-urenloop met iets minder dan 59km op de teller!!! Op een pittig licht glooiend parcours van twee kilometer, heel de tijd draaien en keren... Onvoorstelbaar.. Maar het gevoel achteraf is AMAZING!!!

Dit heb ik gedaan, me myself and I!!! And I will do this again!!! Het samenhorigheidsgevoel van de lopers bij een ultra is groot. Iedereen in trance, jong en minder jong aan het strijden tegen zichzelf, tegen de weersomstandigheden, het parcours... Samen lopen, zonder woorden en toch elkaar steunen... Prachtig... Hier geniet ik van....

Misschien is dit wel de essentie van het leven... Being together... In hard times... In great times... To the end... Ooit probeer ik een 12-urenloop of een 100 km of Voor een 6-uur wedstrijd zien ze mij zeker terug en voor de rest... Who knows..... Where there is a road...

Misschien is dit wel de essentie van het leven...